

Образац 2 МСС

ИЗВЕШТАЈ
О ПОДОБНОСТИ МАСТЕР РАДА ЗА ОДБРАНУ

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Састав Комисије:

2.

1. др Тамара Грујић, професор струковних студија, област: Филолошке науке – Српски језик и књижевност, Висока школа струковних студија за образовање васпитача у Кикинди – ментор

2. др Миланка Маљковић, професор струковних студија, област: Педагошке и андрагошке науке, Висока школа струковних студија за образовање васпитача у Кикинди – коментор

3. др Мирсада Џаферовић, професор струковних студија, област: Педагошке и андрагошке науке, Висока школа струковних студија за образовање васпитача у Кикинди – члан

Комисија је именована и тема мастер рада усвојена је на основу Одлуке број 138-1 од 25. 03. 2026. и Одлуке број 275-10 од 11. 07. 2026.

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

1. Име, име једног родитеља, презиме:

Верица (Ђура) Вагнер Млађеновић

2. Датум и место рођења, општина, држава:

23. 07. 1976. године, Нови Сад, Нови Сад, Република Србија

3. Студијски програм основних студија које је кандидат завршио:

Струковни васпитач деце предшколског узраста, Висока школа струковних студија за образовање васпитача у Новом Саду

4. Завршетак основних студија: 2014. године

III НАСЛОВ МАСТЕР РАДА:

Позориште сенки као интермедијална метода у функцији развоја говора, социјалних и креативних компетенција деце предшколског узраста

IV ПРЕГЛЕД МАСТЕР РАДА: Навести кратак садржај са знаком броја страна, поглавља, слика, шема, графикона и сл.

Мастер рад под насловом „Позориште сенки као интермедијална метода у функцији развоја говора, социјалних и креативних компетенција деце предшколског узраста“, кандидаткиње Верице Ђ. Вагнер Млађеновић састоји се од увода, теоријског и методолошког приступа проблему, резултата истраживања и интерпретације резултата, дискусије, закључних разматрања, литературе и прилога. Мастер рад написан је на 71 страну.

Поред апстракт са кључним речима на српском и енглеском језику, рад садржи следећа поглавља: Увод (од 7. до 8. стране), 1. Позориште сенки – историјат и основне карактеристике (од 9. до 12. стране), 2. Позориште сенки као дидактичко и интермедијално средство (од 13. до 19. стране), 3. Практични део (од 20. до 28. стране), 4. Методологија истраживања (од 29. до 34. стране), 5. Приказ и анализа резултати истраживања (од 35 до 55. стране), 6. Дискусија резултата и провера хипотеза (од 56. до 59. стране), 7. Закључак (од 60. до 61. стране), 8. Литература (од 62. до 67. стране), Прилог – Анкета за васпитаче (од 68. до 71. стране).

Поглавље 1. Позориште сенки – историјат и основне карактеристике садржи две тематске целине: 1.1. Историја позоришта сенки и 1.2. Појам и карактеристике позоришта сенки.

Поглавље 2. *Позориште сенки као дидактичко и интермедијално средство* подељено је на две тематске целине: 2.1. Позориште сенки у васпитно-образовном раду и 2.2. Улога позоришта сенки у развоју детета предшколског узраста.

Поглавље 3. *Практични део* подељено је на три тематске целине: 3.1. Позориште сенки „Три прасета“, 3.2. Позориште сенки „Лисица и рода“ и 3.3. Пројекат „Где је нестала сенка“.

Мастер рад садржи 24 слике, 19 табела и 19 графикана.

Литературу чини 19 релевантних библиографских јединица. Литература је наведена у складу са важећим системом и стилем цитирања, релевантна је за испитивану тематику, актуелна и адекватно одабрана.

Мастер рад написан је на српском језику, ћиричним писмом.

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА МАСТЕР РАДА: *Рад је истраживачки (пројекат којим се решава практични проблем)*

Мастер рад „Позориште сенки као интермедијална метода у функцији развоја говора, социјалних и креативних компетенција деце предшколског узраста“, кандидаткиње Верице Ђ. Вагнер Млађеновић, истраживачког је карактера и садржи прецизно структурирана поглавља у којима се расветљава тема са теоријског аспекта и даје приказ методолошких елемената истраживања са резултатима испитивања примене позоришта сенки као интермедијалне методе у функцији развоја говора, социјалних и креативних компетенција деце предшколског узраста. Избор теме кандидаткиње Верице Ђ. Вагнер Млађеновић подстакнут је тежњом да се истражи и закључцима истраживања допринесе унапређењу васпитно-образовног рада васпитача применом позоришта сенки као интермедијалне методе у функцији развоја говора, социјалних и креативних компетенција деце предшколског узраста.

Уводни део мастер рада посвећен је значају игре, односно стваралачке игре деце која је по својим карактеристикама најближа игри позоришта, јер позориште представља један од ефикасних начина за подстицање развоја различитих способности и вештина код деце предшколског узраста.

Кандидаткиња образлаже избор теме мастер рада наводећи да позоришна уметност омогућава деци да кроз активну игру развијају креативне потенцијале, јачају самопоуздање, развијају естетска осећања, емоционалну осетљивост, емпатију, критичко мишљење, самосталност и слободу изражавања. Кандидаткиња у мастер раду разматра позориште сенки као специфичну интермедијалну методу која обједињује елементе књижевности, ликовне, музичке и драмске уметности. Посебна пажња у раду усмерена је на улогу позоришта сенки у подстицању развоја говора, социјалних и креативних компетенција деце предшколског узраста.

Комисија сматра да је уводни део у складу са методолошким поставкама мастер рада.

У поглављу *Позориште сенки – историјат и основне карактеристике* разматра се појам и основне карактеристике позоришта сенки, као и елементи на којима се заснива његов сценски израз. Указује се на специфичност позоришта сенки која се огледа, пре свега, у начину на који се обликује сценска слика – фигура, која није непосредно изложена погледу публике, већ се њен облик посредством светлости пројектује на платно. На тај начин сенка постаје главни носилац визуелног израза, док се њено значење допуњује покретом, говором, музиком и другим звучним елементима. Једноставност овог сценског поступка истовремено омогућава различите начине обликовања ликова и сценских ситуација.

У поглављу *Позориште сенки као дидактичко и интермедијално средство* посебна пажња усмерена је на могућности примене позоришта сенки у предшколском васпитању и образовању. Кандидаткиња истиче да позориште сенки јесте лако доступно дидактичко средство, јер може да се реализује уз употребу једноставних и свакодневно доступних материјала, што додатно олакшава његову примену у раду са децом. Игра светлости и сенке може да се повеже са говором, покретом, музиком, ликовним изражавањем и драмском игром.

Кандидаткиња указује на важност позоришта сенки као дидактичког средства, јер деца могу активно да учествују у осмишљавању приче, изради фигура и сценографије и драматизацији садржаја, али могу да буду и публика која представу посматра и доживљава – гледање представе може да постане повод за разговор, игру или самостално сценско изражавање деце. У том контексту разматра се дидактичка и интермедијална вредност позоришта сенки, његова примена у раду са књижевним текстом, као и улога коју може да има у развоју говора, социјалних и креативних компетенција деце предшколског узраста. На тај начин теоријска разматрања представљају основу за сагледавање позоришта сенки као средства које може да има значајно место у савременом васпитно-образовном раду.

У поглављу *Практични део* кандидаткиња приказује начине примене позоришта сенки као интермедијалне методе у раду са децом предшколског узраста. Посебан акценат стављен је на његов допринос развоју говора, социјалних и креативних компетенција деце. Кандидаткиња приказује три примера како је у различитим активностима са децом може да се примени

позориште сенки: „Три прасета“, „Лисица и рода“ и „Где је нестала сенка?“. Све активности реализоване су у вртићу „Сигридруг“ у Новом Саду.

Бајка „Три прасета“ послужила је као основ за позориште сенки у оквиру пројекта о животињском свету и као подстицај за: развој наративних способности (препричавање и драматизација), разумевање узрочно-последичних односа и поуке, проширивање речника и језичког изражавања. Кандидаткиња истиче да су деца истраживала однос светлости и сенке кроз различите ликовне активности, а то је додатно подстакло њихову креативност и истраживачки приступ учењу. Представа „Лисица и рода“, приказана као модел драматизације, омогућила је деци рад у пару, односно допринела је развоју сарадње и тимског рада, уважавању туђих идеја, развоју комуникацијских вештина. Осим тога, кандидаткиња је показала да је позориште сенки подстакло децу на: израду сопствених фигурина, истраживање светлости и сенке, експериментисање различитим материјалима, повезивање драмске игре са ликовним и сензорним активностима.

За пројекат „Где је нестала сенка?“ полазиште је било деље интересовање за феномен сенке. Деца су сенку користила као средство за игру и стварање. Коришћењем извора светлости, платна, сопственог тела и различитих предмета, деца су стварала сенке, мењала њихове облике и покушавала да кроз њих представе различите ликовне и ситуације. Такве активности постепено су добијале елементе драмске игре, па је истраживање сенке спонтано довело и до активности позоришта сенки. Пројекат је омогућио и повезивање различитих области деље искуства. „Разговор о уоченим појавама и објашњавање сопствених запажања пружали су прилике за говорно изражавање, док су заједничко истраживање и драмска игра подстицали сарадњу међу децом. Цртање, обликовање и стварање различитих сенки отварају простор за машту и креативно изражавање. Истраживањем извора светлости, положаја предмета и промена сенке деца су стицала почетна искуства о односима светлости, предмета и сенке.“ Од велике важности су коментари које наводи кандидаткиња уз сваки пример. Приказане активности показују различите могућности примене позоришта сенки у раду са децом предшколског узраста. Прва два примера илуструју повезаност позоришта сенки са књижевним текстом и његовом драматизацијом, док се у пројекту „Где је нестала сенка?“, позориште сенки развија се из деље интересовања и истраживања. У свим активностима уочава се активно учешће деце, сарадња, говорно и креативно изражавање и стицање нових искустава и сазнања. То указује на могућности позоришта сенки да повеже различите области учења и деље изражавања у предшколској пракси. Сва три примера илустрована су сликама из приватне архиве кандидаткиње.

Теоријски део рада добро је конципиран, примењена је релевантна литература и представља добру основу за планирано истраживање.

Истраживачки део рада предмет истраживања усмерава ка мишљењу васпитача о примени позоришта сенки као интермедијалне методе у функцији развоја говора, социјалних и креативних компетенција деце предшколског узраста. Полазећи од овога, проблем истраживања односи се на утврђивање степена познавања и учесталости примене позоришта сенки у предшколским установама, као и на испитивање ставова васпитача о његовом утицају на: развој говора, развој социјалних компетенција, развој креативности и стваралаштва деце предшколског узраста. Проблем истраживања односи се на испитивање ставова, искустава и процена васпитача у вези са применом позоришта сенки као интермедијалне методе у васпитно-образовном раду са децом предшколског узраста. Истраживањем се обухватају начини и учесталост примене позоришта сенки у пракси, као и процене васпитача о његовом утицају на развој говора, социјалних и креативних компетенција деце.

Циљ истраживања био је да се испита степен познавања и примене позоришта сенки у васпитно-образовној пракси, као и испитивање ставова и искустава васпитача у погледу његовог утицаја на развој говора, социјалних и креативних компетенција деце предшколског узраста. Дефинисана су три задатка (утврдити ниво познавања позоришта сенки код васпитача; испитати у којој мери васпитачи примењују позориште сенки у васпитно-образовној пракси; испитати ставове васпитача о утицају позоришта сенки на развој говора, социјалних и креативних компетенција деце предшколског узраста), која су спроведена по истраживачком плану како би се утврдила истинитост постављених хипотеза: Х₀ – Претпоставља се да васпитачи имају позитивне ставове о примени позоришта сенки у васпитно-образовној пракси и да сматрају да оно позитивно утиче на развој говора, социјалних и креативних компетенција деце предшколског узраста; Х₁ – Претпоставља се да су васпитачи у довољној мери упознати са појмом и основним карактеристикама позоришта сенки; Х₂ – Претпоставља се да васпитачи примењују позориште сенки у васпитно-образовној пракси са децом предшколског узраста; Х₃ – Претпоставља се да васпитачи сматрају да примена позоришта сенки позитивно утиче на развој говора, социјалних и креативних компетенција деце предшколског узраста.

Независна варијабла је степен примене позоришта сенки у васпитно-образовној пракси. Она се операционализује кроз: степен познавања појма и карактеристика позоришта сенки, учесталост

његове примене у раду са децом (веома често, често, повремено, ретко, никада), врсте активности у којима се примењује и процену личне оспособљености васпитача за његову реализацију. Зависне варијабле односе се на процену степен утицаја примене позоришта сенки на развој одређених компетенција деце предшколског узраста и мере се путем изражавања степена слагања васпитача са понуђеним тврдњама (од „у потпуности се слажем“ до „уопште се не слажем“): а) развој говорних компетенција, који се конкретизује кроз процену унапређивања вербалног изражавања, богаћења речника, јасније артикулације и активнијег учешћа деце у комуникацији; б) развој социјалних компетенција, који се конкретизује кроз процену степена сарадње међу децом, квалитета вршњачке интеракције, развој емпатије, поштовања правила и групне динамике; в) развој креативних компетенција, који се конкретизује кроз процену подстицања маште, оригиналности у изражавању, самосталног осмишљавања садржаја, слободног драмског и ликовног изражавања. Контролне варијабле обухватају социодемографске карактеристике испитаника: пол, године радног стажа, ниво образовања, тип васпитне групе и тип средине у којој се налази предшколска установа.

Узорак истраживања чинило је 113 васпитача запослених у предшколским установама који су у непосредном раду са децом предшколског узраста. Истраживањем су обухваћени васпитачи различитог пола, дужине радног стажа, нивоа образовања, као и васпитачи који раде у различитим узрастним групама (јаслена, млађа, средња, старија, припремна и мешовита група). Узорак је био пригодан, јер су га чинили васпитачи који су у тренутку спровођења истраживања били доступни и вољни да учествују, и који су запослени у предшколским установама у градској и сеоској средини, што омогућава сагледавање примене позоришта сенки у различитим васпитно-образовним условима.

У овом истраживању примењена је дескриптивна метода, а коришћена је и аналитичко-синтетичка метода којом су прикупљени подаци анализирани, упоређивани и синтетизовани у циљу извођења закључака релевантних за предмет истраживања. Као техника за прикупљање података у овом истраживању примењено је анкетирање, јер омогућава ефикасно и систематично прикупљање података о ставовима, искуствима и мишљењима васпитача у вези са применом позоришта сенки у васпитно-образовној пракси.

За потребе овог истраживања конструисан је анкетни упитник намењен васпитачима запосленим у предшколским установама. Учешће у истраживању било је анонимно и добровољно. Упитник је структурисан и састојао се од 19 питања, која су груписана у више тематских целина у складу са циљем и задацима истраживања. Прва целина (општи подаци о испитаницима) обухвата питања која се односе на основне социодемографске и професионалне карактеристике испитаника и укључује податке о: полу, дужини радног стажа, нивоу стеченог образовања, називу предшколске установе/вртића у којој испитаник тренутно ради, типу средине у којој се налази предшколска установа (градска или сеоска), узрасту васпитне групе у којој испитаник ради и присуству деце са потешкоћама у развоју у васпитној групи. Ови подаци омогућили су опис узорка и анализу евентуалних разлика у ставовима и пракси васпитача у односу на наведене карактеристике. Друга целина (познавање и примена позоришта сенки) односила се на степен познавања појма и основних карактеристика позоришта сенки, као и на учесталост и начин његове примене у васпитно-образовном раду са децом предшколског узраста. Питањима у оквиру ове целине испитало се: да ли су васпитачи упознати са појмом позоришта сенки; да ли и у којој мери примењују позориште сенки у раду са децом; у оквиру којих активности се позориште сенки најчешће реализује; разлози за примену или неприхватање ове методе у пракси. Питања у овој целини су затвореног типа, са понуђеним одговорима, а код појединих питања омогућен је избор више одговора. Трећа целина (ставови о утицају позоришта сенки на развој детета) усмерена је на испитивање ставова васпитача о утицају позоришта сенки на развој говора, социјалних и креативних компетенција деце предшколског узраста. Питањима у оквиру ове целине испитало се: мишљење васпитача о доприносу позоришта сенки развоју говора деце; утицај ове методе на развој социјалних вештина и сарадње међу децом; улога позоришта сенки у подстицању креативности, маште и стваралаштва деце. Питања су формулисана као затворена питања са понуђеним одговорима. Четврта целина (тешкоће и могућности унапређења праксе) односила се на идентификовање тешкоћа са којима се васпитачи сусрећу у примени позоришта сенки, као и на могућности за унапређење васпитно-образовне праксе. Ова целина обухватала је питања која су се односила на: материјалне и просторне услове за реализацију позоришта сенки; потребу за додатним стручним усавршавањем васпитача; личне предлоге испитаника за унапређење примене позоришта сенки у раду са децом предшколског узраста.

Прикупљени подаци обрађени су применом дескриптивне статистике и приказани путем фреквенција, процената и табеларних и графичких приказа, у складу са природом прикупљених података и постављеним хипотезама. Обрада података извршена је у програму Microsoft Excel и омогућила је анализу: социодемографских карактеристика испитаника, степена познавања позоришта сенки код васпитача, учесталости и начина примене позоришта сенки у васпитно-

образовној пракси, ставова васпитача о утицају позоришта сенки на развој говора, социјалних и креативних компетенција деце предшколског узраста. Добијени резултати интерпретирани су у складу са теоријским полазиштима и циљем истраживања и послужили су као основ за разматрање постављених хипотеза, извођење закључака и формулисање препорука за унапређење васпитно-образовне праксе.

Поглавље *Методологија истраживања* садржи начин формирања и опис узорка, ток и начин прикупљања података и статистички метод, при чему су сви поменути елементи у складу са предметом и циљем истраживања.

У поглављу *Приказ и анализа резултати истраживања* приказани су квантитативни подаци који су квалитативно протумачени и представљају основ закључивања у овом раду. Добијени подаци статистички су обрађени израчунавањем процента и представљају финалне резултате који су приказани табеларно и графички.

Анализа структуре узорка показује да су међу испитаницима доминирале особе женског пола (98%), што је у складу са структуром васпитачке професије. Међу испитаницима највећи број је имао између 11 и 20 година радног стажа (31%), док је значајан удео чинила и група васпитача са више од 20 година радног стажа (27%). Када је у питању образовање испитаника, резултати су показали да већина поседује високо струковно образовање (92%). Највећи број испитаника ради у градским предшколским установама (77%), а према узрасту васпитне групе, највише је било испитаника који тренутно раде у средњој (31%) и старијој групи (27%). Више од половине испитаника (58%) навело је присуство деце са потешкоћама у развоју у својој васпитној групи. Оваква структура узорка указује да су у истраживању најзаступљенији искусни васпитачи са одговарајућим нивоом стручног образовања, што доприноси релевантности добијених резултата.

Првим истраживачким задатком утврђен је ниво познавања позоришта сенки код васпитача и испитана је прва посебна хипотеза Х1: Претпоставља се да су васпитачи у довољној мери упознати са појмом и основним карактеристикама позоришта сенки. Провера ове хипотезе заснивала се на резултатима добијеним у оквиру питања која су се односила на степен упознатости са позориштем сенки (питање 7 – Табела 7), учесталост сусрета са позориштем сенки (питање 8 – Табела 8), начин првог сусрета са позориштем сенки (питање 9 – Табела 9) и самопроцену оспособљености за његову примену (питање 10 – Табела 10). Према добијеним резултатима, уочава се да је 95% испитаника у потпуности, у великој мери или делимично упознато са појмом позоришта сенки, док се 95% испитаника са овим обликом рада сусретало барем повремено. Такође, 95% васпитача је своју оспособљеност за примену позоришта сенки проценило као потпуну, велику или делимичну. На основу наведених резултата, може се закључити да је посебна хипотеза Х1 потврђена.

Другим истраживачким задатком испитано је у којој мери васпитачи примењују позориште сенки у васпитно-образовној пракси и испитана је друга посебна хипотеза Х2: Претпоставља се да васпитачи примењују позориште сенки у васпитно-образовној пракси са децом предшколског узраста. Потврђивање ове хипотезе заснивало се на резултатима добијеним кроз питања о учесталости коришћења позоришта сенки у раду (питање 11 – Табела 11), сврси његове примене (питање 12 – Табела 12) и степену учешћа деце у реализацији активности (питање 13 – Табела 13). Добијени резултати показују да 85% испитаника користи позориште сенки веома често, често или повремено, док га само 1% не користи. Поред тога, васпитачи позориште сенки примењују у различите сврхе, најчешће за интерпретацију књижевних дела и реализацију пројектних активности, а код већине испитаника деца активно учествују у реализацији оваквих активности, самостално или уз подршку васпитача. На основу наведених резултата, може се закључити да је посебна хипотеза Х2 потврђена.

Трећим истраживачким задатком испитани су ставови васпитача о утицају позоришта сенки на развој говора, социјалних и креативних компетенција деце предшколског узраста и испитана је трећа посебна хипотеза Х3: Претпоставља се да васпитачи сматрају да примена позоришта сенки позитивно утиче на развој говора, социјалних и креативних компетенција деце предшколског узраста. Потврђивање хипотезе Х3 заснивало се на резултатима добијеним у оквиру питања о утицају позоришта сенки на развој говора (питање 14 – Табела 14), социјалних компетенција (питање 15 – Табела 15), креативности и маште (питање 16 – Табела 16), као и самопоуздања деце (питање 17 – Табела 17). Добијени резултати показују да 81% испитаника сматра да позориште сенки у великој или веома великој мери подстиче развој говора, 78% да доприноси развоју социјалних компетенција, 86% да подстиче креативност и машту, а 77% да позитивно утиче на развој самопоуздања код деце. Ови налази показују да васпитачи препознају различите развојне могућности позоришта сенки и његов значај у раду са децом предшколског узраста. На основу наведених резултата, може се закључити да је посебна хипотеза Х3 у потпуности потврђена.

На основу потврђености посебних хипотеза, разматрана је и општа хипотеза Х0, која гласи: Претпоставља се да васпитачи имају позитивне ставове о примени позоришта сенки у

васпитно-образовној пракси и да сматрају да оно позитивно утиче на развој говора, социјалних и креативних компетенција деце предшколског узраста. Резултати истраживања показали су да су васпитачи у великој мери упознати са позориштем сенки, да га примењују у раду са децом и да препознају његов позитиван утицај на различите аспекте деце развоја. Висок проценат испитаника истиче његов значај за развој говора, социјалних компетенција, креативности и маште, као и спремност за његову чешћу примену у пракси. Посматрани у целини, резултати су у складу са теоријским одређењем позоришта као интермедијалне уметности у којој се повезују различити уметнички изрази (Столић, 2014: 77), као и са становиштем Игњатов Поповић и Улић (2019: 114–115) да овакво повезивање различитих искустава и начина изражавања пружа могућности за интегрисано учење и активно учешће детета. Сходно томе, може се закључити да је општа хипотеза H_0 у потпуности потврђена.

Анализа добијених података, дискусија и закључци у складу су са добијеним резултатима.

Поглавље *Закључак* јасно је формулисано и довољно прегледно сажима резултате истраживања.

VI ЗАКЉУЧЦИ: *Оцена квалитета садржаја рада (оцена истраживања и резултата, квалитета попуњеног решења, закључака и др) и оцена писаног рада (квалитет написаног текста, вредност прилога и сл.).*

Мастер рад Верице Ђ. Вагнер Млађеновић „Позориште сенки као интермедијална метода у функцији развоја говора, социјалних и креативних компетенција деце предшколског узраста“, представља квалитативни рад са циљем да би се унапредио васпитно-образовни рад у предшколским установама. Описани елементи рада имају логичку повезаност и научну заснованост. Приказана теоријска разматрања у раду у вези су са методологијом приказаног истраживања.

Добијени резултати квантитативно су обрађени и на основу њих изнети су следећи закључци: позориште сенки представља значајно дидактичко и интермедијално средство. Оно омогућава интеграцију различитих области учења и доприноси целовитом развоју детета предшколског узраста. Ако се пође од теоријских сазнања и резултата спроведеног истраживања, може се закључити да васпитачи у великој мери препознају значај и потенцијале позоришта сенки у васпитно-образовном раду. већина васпитача упозната је са појмом позоришта сенки и има искуства у његовој примени у раду са децом, као и да га најчешће користе у сврху интерпретације књижевних садржаја, подстицања говора, развоја креативности и реализације пројектних активности; деца, иако најчешће уз подршку васпитача, активно учествују у овим активностима, што доприноси развоју њихове самосталности, маште и способности сарадње; васпитачи сматрају да позориште сенки има позитиван утицај на целокупни развој деце; примена позоришта сенки у великој мери подстиче развој говора, социјалних компетенција, креативности и самопоуздања деце предшколског узраста.

Практични део рада, кроз конкретне примере примене позоришта сенки у васпитно-образовном раду, додатно је потврдио наведене налазе истраживања. Уочено је да активности позоришта сенки подстичу децу на активно учешће, развој говора кроз нарацију и драматизацију, као и развој креативности и социјалних вештина кроз сарадничке облике рада. Практични значај овог истраживања огледа се у потврди да позориште сенки представља доступно, функционално и подстицајно средство које васпитачи могу успешно да примењују у свакодневном раду. Његова примена доприноси богаћењу васпитно-образовног процеса, подстиче активну улогу детета у учењу и омогућава интеграцију различитих области развоја. Истовремено, резултати указују на потребу за додатним стручним усавршавањем васпитача и обезбеђивањем адекватних материјалних и организационих услова, како би се омогућила чешћа и квалитетнија примена позоришта сенки у пракси.

Општи закључак рада је да позориште сенки представља значајно и подстицајно средство у васпитно-образовном раду са децом предшколског узраста, које доприноси њиховом говорном, социјалном и креативном развоју и има важну улогу у савременој васпитно-образовној пракси. Рад садржи импликације за унапређивање васпитно-образовног рада васпитача.

VII КОНАЧНА ОЦЕНА МАСТЕР РАДА: *Рад садржи све битне елементе и написан је у складу са насловом. Недостаци мастер рада и њихов утицај на резултат истраживања*

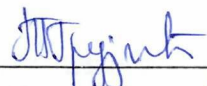
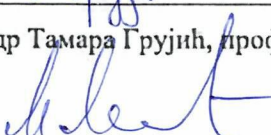
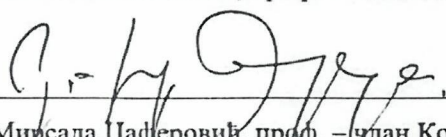
Мастер рад под називом „Позориште сенки као интермедијална метода у функцији развоја говора, социјалних и креативних компетенција деце предшколског узраста“, кандидаткиње Верице Ђ. Вагнер Млађеновић, написан је у складу са образложењем наведеним у пријави теме и садржи све битне елементе прописане Правилником о мастер струковним студијама у Високој школи струковних студија за образовање васпитача у Кикинди. Мастер рад представља оригиналан допринос науци по систематичном, обухватном и детаљном осветљавању недовољно испитаног, а изузетно значајног феномена примене позоришта сенки као интермедијалне методе у функцији развоја говора, социјалних и креативних компетенција деце

предшколског узраста.

VIII ПРЕДЛОГ: На основу укупне оцене мастер рада, комисија предлаже :

1. Да се мастер рад прихвати, а кандидату одобри одбрана;
2. Да се мастер рад враћа кандидату на дораду (допуна или измена);
3. Да се мастер рад одбија

Потписи чланова Комисије:

1.
др Тамара Грујић, проф. – ментор
2.
др Миланка Маљковић, проф. – Члан Комисије
3.
др Мирсада Џаферовић, проф. – члан Комисије

